

de vare, og gif ind i den uvisse Fremtid. Efter endt Krig have de al Grund til at tvivle om, at der vil blive sikret dem nogen Fremtid, og selv om deres Afgang til Pensionering have de kun Haab, men ingen Visshed. Af disse Grunde mener jeg — idet jeg paaskjønner, at den ærede Comitee har villet sørge end yderligere for Officererne af Linien og ligeledes for Officererne af Reserven, — af disse Grunde haaber jeg, at den ærede Comitee vil andrage paa, at de af Reserveofficererne, som ere komne tilstade i Krigen, stilles aldeles lige med Officererne af Linien. Det ærede Udvalg formener, at de i Lovudkastets § 10 2den Passus omtalte civile Personer, som i Udførelsen af visse dem paalagte Arbejder ere komne tilstade, og som Lovforslaget med Hensyn til Forsørgelse stiller paa lige Trin med de militære, og hvorom det hedder i Lovudkastet: „Lige Krag have de, der, uden at henhøre til de militære Underklasser, beordres til Forretninger i militært Diemed, og bliver hver især af dem, efter det ham overdragne Hvervs Bestaenhed, at indordne under den militære Klasse, samme maa ansees nærmest at vedkomme“; — disse Personer vil Udvalget skulle tilstaaes Invalideforsørgelse ved særlig Lov i hvert enkelt Tilfælde. Men Tilfældene ere meget faa, og mig synes, at det var mere consequent og overeensstemmende med Lovudkastet at behandle dem lige med de Militære, hvis Tjeneste og Farer de have deelt.

I Henseende til Mellemstabsbetjente har Comiteen ei heller villet erkjende dem stillede paa samme Fod som Officerer, men meent, at de ligeledes skulde være Gjenstand for særlig Lov. Jeg maa i denne Henseende aldeles tiltræde, hvad den ærede Taler, som sidst yttrede sig, herom har fremført. Jeg mener, at de have samme Berettigelse til Forsørgelse som Officerer; thi for det Første have de ifølge Pensionsløven af 5te Januar d. A., Afgang til to Trediedele af deres Gage i Pension, og det Mere, som Comiteen foreslaaer at skulle tilstaaes Officererne, mener jeg, at de maae have fuldkommen samme Afgang til. Dette gjælder navnlig om Læger, som jo ofte for en Deel dele de samme Farer som Officererne, og der har været Exempel paa, at 4 Læger i Krigen

deels ere faldne, deels ere saarede. Det vilde derfor forekomme anomalt, om man ikke vilde behandle dem ganske analogt med Officerer. Udvalget har ved en Tilføjning til §§ 20 og 25 andraget paa, at Reserveofficerernes Enker og Børn skulle tilstaaes Understøttelse lige med de militære Underklassers 1ste Pensionsklasse, altsaa ligemed Overstyrværkere og Overcommandeersergeanter. Jeg maa hertil bemærke, at Finantsministeriet har i flere Tilfælde behandlet Reserveofficerernes Efterladte efter Reglerne i den almindelige Pensionsslov. Saa fremt nu det, jeg har anført om Reserveofficererne: at de burde stilles paa samme Fod som Officererne af Linien, skulde vinde den ærede Forsamlings Bifald, mener jeg, at dette ogsaa maatte blive udstrakt til deres Enker og Børn. Forsaavidt det ærede Udvalg har foreslaaet, at de Bestemmelser om vedvarende Pensionssatser, som Directionen for Invalidernes Pensionering maatte komme til, skulde underkastes Finantsministeriets endelige Afgjørelse, har jeg forsaavidt Intet derimod at erindre, undtagen, at det vilde vidtøstiggjøre Forretningerne. Udvalget har endelig foreslaaet en ny Paragraph som Nr. 42, hvorefter de tilstaaede Pensioner og Understøttelser ikke kunne bortgives, sælges, pantsattes eller belægges med Arrest. Jeg veed ikke, hvorvidt en saadan Bestemmelse stemmer med den almindelige Lovgivning. Fra Militairbestyrelsens Side kan derimod Intet at være at erindre.

Marineministeren: Af den ærede Ordfører er der paa Udvalgets Begne blevet rettet et Spørgsmaal, som nærmest maa gjælde Marineministeriet, nemlig, hvorvidt tre under Søetatens 1ste Underklasse anførte Bestillingsmænd bør regnes blandt egl. Embedsmænd eller ikke. Den ærede Ordfører har fremhævet de Data, hvorpaa Afgjørelsen af dette Spørgsmaal nærmest maatte grunde sig, og jeg vil her gjentage disse, at nemlig den ene af disse Mænd er ansat ifølge egl. Resolution, den anden er ansat ifølge Admiraltetets Resolution med Approbation af Hs. Majestæt, og den 3die er ansat af Ministeriet med Certificat ad mandatum, som ifølge Rescript af 16de Januar 1847 skal „give aldeles de samme Rettigheder, som om de af Os selv vare udnævnte.“ Ma-